

Welk wetenschappelijk onderzoek bereikt de collegezaal?

Remko van Hoek
(vanhoekr@hotmail.com) is
visiting professor Supply Chain
Management aan de Cranfield
School of Management.

Kai Peters
(kai.peters@ashridge.org.uk) is
ceo van het Ashridge Manage-
ment College.

Bij het kwalificeren van business schools maakt de factor onderzoek voor 20% deel uit van het algemene beoordelingsresultaat, en 45% van datgene waar een opleiding invloed op heeft.¹ Binnen business schools worden academici beoordeeld en beloofd op grond van onderzoeksoutput van een hoog niveau. Opleidingsinstellingen dienen inzicht en denken te vergroten door middel van onderzoek, maar de vraag is welke onderzoeken nu eigenlijk een directe invloed op het onderwijs hebben, of zijn onderzoek en onderwijs twee afzonderlijke activiteiten? Ondanks het feit dat veel onderzoek zich gericht heeft op de relatie tussen de output van onderzoek en onderwijskwaliteit op institutioneel niveau, is er heel weinig onderzoek gedaan waarbij direct gekeken wordt naar welke kennis er in de collegezaal wordt overgebracht. Het doel van deze bijdrage is om meer inzicht te geven in hoe op individueel academisch niveau onderzoeksoutput in het onderwijs gebruikt wordt.

INLEIDING

Het debat over de relatie tussen onderzoek en onderwijs speelt al tientallen jaren. Uit vroeg onderzoek van Gordon & Howell (1959) bleek dat business schools² onvoldoende nadruk legden op wetenschappelijk onderzoek. Volgens Harmon (2006) richten vrijwel alle business schools zich sinds die tijd op het doen van wetenschappelijk onderzoek. Armstrong & Sperry (1994) stellen dat onderzoek gepubliceerd in wetenschappelijke tijdschriften positief verband houdt met het prestige van business schools, zoals dat door academici beoordeeld wordt. Daarom zou het onderwijs, als het aanzien wil krijgen, eerder nadruk moeten leggen op het doen van onderzoek dan op het geven van onderwijs.

In het algemeen is onderzoek ook de belangrijkste indicator geworden voor het prestige van business schools. Kwalificaties van MBA-opleidingen, in het bijzonder de beoordelingen die door de *Financial Times* worden gegeven, worden voor 20% bepaald door onderzoek dat in de vorm van artikelen in een beperkt aantal gerenommeerde wetenschappelijke tijdschriften is gepubliceerd (en onderzoek vormt 45% van wat scholen direct kunnen beïnvloeden).

Hoewel het duidelijk is dat business schools wetenschappelijk onderzoek moeten doen om inzicht te vergroten en het denken te bevorderen, blijft het de vraag wat voor soort

onderzoek er gedaan moet worden en hoe die kennis daadwerkelijk overgebracht wordt. Bereiken onderzoeksresultaten van een bepaalde faculteitsmedewerker uiteindelijk de collegezaal via zijn eigen lesmateriaal? Welk wetenschappelijk onderzoek wordt daadwerkelijk verspreid? Wordt prestigieus onderzoek, dat na collegiale toetsing in wetenschappelijke tijdschriften verschijnt, overgebracht aan studenten? Direct? Wellicht indirect? Of helemaal niet? Is er, tenslotte, een werkelijke correlatie te vinden tussen onderzoek en onderwijskwalificaties?

Door deze vragen zo direct te stellen, wordt er verder gekeken dan de veelal geaccepteerde link tussen wetenschappelijk onderzoek en de kwaliteit van onderwijs die aan onderwijsbeoordelingssystemen ten grondslag ligt. Dit onderzoek dient dan ook verder te gaan dan het institutionele niveau waar het reeds bestaande onderzoek zich op heeft gericht en kijkt dan ook naar de laag van de individuele faculteitsmedewerker.

In dit artikel wordt onderzoek gepresenteerd, dat de relatie tussen de output van wetenschappelijk onderzoek en de lesinhoud exploreert. Om deze vragen te kunnen beantwoorden is er een vragenlijst ontwikkeld en afgenomen. Het doel van dit onderzoek is het bevorderen van het debat over de relatie tussen onderzoek en onderwijs, door middel van een specifiek empirische studie naar de daadwerkelijke kennisoverdracht rondom eigen onderzoek. In het eerste deel wordt een kort overzicht gegeven van bestaande literatuur en wordt de vraagstelling geformuleerd. In het tweede deel worden de resultaten van het eigen onderzoek gepresenteerd. Tenslotte worden er suggesties voor verder onderzoek gedaan.

LITERATUUR

De bestaande literatuur is een weergave van onderzoek op het institutionele niveau en suggereert een gedeeltelijk verband tussen wetenschappelijk onderzoek en onderwijs. Lewicki & Bailey (2005) constateerden dat er in de managementliteratuur geen onderzoek is naar het verband tussen onderzoeksproductiviteit en onderwijs.

Zij citeren in dit verband Hattie & Marsh (1996) die een meta-analyse gemaakt hebben van de bestaande literatuur. Bij de analyse van 58 verschillende onderzoeken onderscheidde zij drie categorieën. In de eerste categorie stellen auteurs dat goede onderzoekers geen goede docenten zijn. In de tweede daarentegen, beweren auteurs dat goede onderzoekers goede docenten zijn. Tenslotte constateren Hattie en Marsh dat er in veel literatuur gezegd wordt dat er helemaal geen verband is tussen wetenschappelijk onderzoek en onderwijs. Zowel Hattie & Marsh als Lewicki & Bailey concluderen dat niet met zekerheid gezegd kan worden dat er een directe correlatie is tussen onderwijs en onderzoek.

Ook al is er geen directe correlatie tussen onderzoek en onderwijs, in het algemeen wordt verondersteld dat wetenschappelijk onderzoek goed is voor het aanzien van een opleiding. Armstrong & Sperry (1994) zijn een uitgebreid debat begonnen in *Interfaces*, een tweemaandelijks tijdschrift over het toepassen van managementonderzoek in de praktijk. Terwijl zij een positieve correlatie tussen onderzoek en prestige vaststelden,

betwijfelen Webster (1994), Barnett (1994), en Locke & Kirkpatrick (1994) of dit werkelijk het geval is. Murphy (1994) en Franke (1994) ondersteunen daarentegen de conclusies van Armstrong & Sperry.

Het is interessant dat er fundamentele overeenstemming bestaat over het feit dat er geen significante relatie is tussen wetenschappelijk onderzoek en tevredenheid onder studenten. Marsh (1984) merkt op dat er noch een positief, noch een negatief verband bestaat. Abrami, Leventhal & Perry (1982) veronderstellen dat dit wellicht komt doordat evaluaties van studenten over universitaire docenten merkwaardigerwijs niet gerelateerd zijn aan de inhoud van de colleges.

Er is echter een expliciete aanname dat wetenschappelijk onderzoek van cruciaal belang is voor de kwaliteit van academische onderwijsprogramma's. Dit blijkt uit de aandacht voor de output van wetenschappelijk onderzoek bij beoordelingen van business schools, met name die van de *Financial Times* MBA, EMBA en de Masters in Management.

De kwestie van de kennisoverdracht

Franke (1994) stelt dat 'ervaringen uit onderzoek overgedragen dienen te worden naar het onderwijs. Onderzoekservaringen zouden een faculteit moeten helpen om verder te gaan dan de commerciële praktijk, en traditionele casussen en onderwijs met studieboeken, naar ontdekking in de collegezalen' en hij brengt het onderwerp van diffusie naar voren. De laatste tijd is er veel aandacht voor dit onderwerp. Bennis & O'Toole (2005) wijzen eveneens op het belang van het kijken naar individuele universitaire docenten: 'Datgene wat docenten bestuderen heeft een direct effect op het onderwijs aan MBA-kandidaten.' Van de Ven & Johnson (2006) bieden een diepgaander onderzoek naar het probleem van de kennisoverdracht. Zij wijzen op drie verklaringen: (1) dat kennis uit onderzoek niet wordt vertaald en overgebracht naar de praktijk, (2) dat theorie en praktijk verschillende kennisterreinen vertegenwoordigen en in een verschillende professionele omgeving worden ontwikkeld en ondersteund, zie ook Trieschmann e.a. (2000) en (3) dat er een kennisproductieprobleem is, in die zin dat kennis niet ontwikkeld wordt ten behoeve van een effectieve kennisoverdracht.

Harmon (2006) is het scherpst in het debat en stelt dat de praktische waarde van onderzoek vaak minimaal is of zelfs helemaal ontbreekt. Volgens Davies (2006) is het feit dat onderzoek klaarblijkelijk heel weinig invloed heeft op het denken en het gedrag van de opleidingsmanagers wellicht de belangrijkste kritiek op het academisch management-onderzoek.

Volgens zowel Knowles & Hensher (2005) als Franke (1994) zou het ontwikkelen van curricula gebaseerd op kenmerkende onderzoekscompetenties voordelen hebben voor de universiteiten. Door onderzoek te delen met studenten kunnen academici de complexe kennis en onderzoeksvaardigheden die onderzoekers nodig hebben overbrengen op studenten. Daar Knowles & Hensher (2005) zich hard maken voor het overdragen van meer onderzoeksoutput in de collegezalen, kan men zich afvragen hoeveel van die output er eigenlijk gebruikt wordt.

Uit het literatuuronderzoek wordt duidelijk dat er weliswaar veel wordt nagedacht over de talloze aspecten van wat Lewicky & Bailey (2005) de 'Onderzoek-Onderwijs-Nexus' noemen, maar dat er verschillende opvattingen zijn, gerelateerd aan eigenlijke kennis-overdrachtsonderzoeken die, simpel gezegd, kijken naar wat er onderwezen wordt in de collegezalen.

Uitgaande van deze publicaties, stellen wij de vraag welke onderzoeksoutput, in de vorm van lesmateriaal of tijd die tijdens colleges aan onderzoek wordt besteed, de collegezalen bereikt. Is het bijvoorbeeld verwerkt in de *readers* van de faculteiten? Kort samengevat: het onderzoeken van de mate waarin faculteiten onderzoeksoutput gebruiken in hun *readers* en colleges is relevant om:

- te beoordelen of onderzoek zijn weerslag vindt in wat de universitaire docenten onderwijzen;
- te beoordelen welk type onderzoek verspreid wordt;
- te beoordelen hoe het onderzoek verspreid wordt; en
- te bepalen in hoeverre het relevant is om wetenschappelijk onderzoek te betrekken bij de beoordelingssystemen van onderwijsinstellingen (bereikt onderzoek de collegezalen en zegt de onderzoeksoutput daarom veel over de onderwijskwaliteit?).

Bovendien wordt wellicht een bijdrage geleverd aan het debat over de waarde van wetenschappelijk onderzoek voor het management van een opleiding.

EIGEN ONDERZOEK

Voor ons onderzoek naar het gebruik van eigen onderzoekswerk in de colleges is er een vragenlijst ontwikkeld en aan individuele faculteitsleden voorgelegd. De respondenten werden met name bevraagd over:

1. hun onderzoeksresultaten in de vorm van wetenschappelijke en minder prestigieuze publicaties, studieboeken, casestudy's en publicaties in managementvaktijdschriften;
2. de mate waarin zij deze publicaties in hun lesmateriaal gebruiken in MBA-basisvakken (dit zijn verplichte vakken die alle MBA-studenten moeten volgen), in MBA-keuzevakken (die niet door alle MBA-studenten gevolgd hoeven te worden) en in MSc/Masters programma's.

De vragenlijst is online afgenomen bij een groep docenten logistiek en *supply chain management*. Deze groep was geselecteerd om binnen de groep enigszins te kunnen vergelijken (opleidingen en materiaal kunnen breed variëren op de verschillende onderwijsterreinen) en vanwege auteursbekendheid in dit specifieke onderzoeksgebied (ondersteunen van de interpretatie van resultaten). De vragenlijst (op aanvraag bij auteurs verkrijgbaar) werd toegestuurd aan alle docenten in de databank van de *Council of Supply Chain Management Professionals*. Deze databank omvat 550 docenten en dekt zowel de voornaamste opleidingen in de Verenigde Staten als diverse internationale opleidingsinstituten. Er werden twee herinneringen verstuurd en binnen zes weken reageerden 110 respondenten (20%).

RESULTATEN EN DISCUSSIE

Tabel 1 laat het gemiddelde gebruik van eigen publicaties in lesmateriaal zien bij de verschillende opleidingen. Hoewel er geen statistisch significante verschillen zijn in de scores tussen de diverse opleidingen, zijn er wel bepaalde tendensen zichtbaar. Op de eerste plaats blijkt dat door docenten geschreven casestudy's meer gebruikt worden bij MBA-keuzevakken dan bij de MBA-basisvakken. Op de tweede plaats wordt er tijdens de MBA-keuzevakken in de colleges meer tijd besteed aan eigen onderzoeksoutput dan in de MBA-basisvakken. Dit lijkt voor de hand liggend aangezien de MBA-keuzevakken gespecialiseerder, gedetailleerder en van een hoger niveau zijn dan de MBA-basisvakken.

Er is echter heel weinig verschil in het gebruik van eigen artikelen in tijdschriften tussen de MBA-keuzevakken en de MBA-basisvakken. Artikelen worden in mindere mate gebruikt dan casestudy's en collegetijd die aan eigen onderzoek besteed wordt. Dit houdt in dat docenten, met name in de MBA-keuzevakken, wel spreken over hun eigen onderzoek en daar hun zelfgeschreven casestudy's gebruiken, maar dat artikelen uit wetenschappelijke tijdschriften niet veel bij het onderwijs worden ingezet.

Wanneer we beide types MBA-opleidingen vergelijken met de MBA-Masterprogramma's, zeggen de docenten meer zelfgeschreven casestudy's, publicaties in wetenschappelijke tijdschriften en in vaktijdschriften te gebruiken. In het algemeen blijkt uit de data dat Masterprogramma's (MSc's) meer gefocust zijn op eigen onderzoek dan MBA-Masters. Wellicht is onderzoeksoutput als indicator meer relevant voor de kwalificatie van MSc's dan voor MBA-programma's. Een interessante extra bevinding is verder dat MBA-keuzevakken worden gezien als 'praatintensiever' in vergelijking met de MBA-basisvakken en de MSc/Masteropleidingen.

Tabel 1 Het gebruik van onderzoeksoutput in lesmateriaal

	MBA-basisvakken die u geeft	MBA-keuzevakken die u geeft	Mastervakken die u geeft
% van uw casestudy's gebruikt in onderwijs	14,35%	16,12%	21,73%
% van uw artikelen in wetenschappelijke tijdschriften, gebruikt in onderwijs	11,73%	11,33%	14,83%
% van uw artikelen in vaktijdschriften, gebruikt in onderwijs	10,79%	9,37%	11,19%
% van uw collegetijd besteed aan uw eigen onderzoek	13,24%	17,40%	15,38%

Over het algemeen worden tijdschriftartikelen minder gebruikt dan casestudies in de tijd die tijdens colleges aan eigen onderzoek wordt besteed. Met name artikelen in vaktijdschriften worden in alle drie de opleidingen structureel minder gebruikt dan artikelen in wetenschappelijke tijdschriften. Als tijdschriftartikelen worden gebruikt die gebaseerd zijn op eigen onderzoek, zijn dit dus eerder wetenschappelijke artikelen dan artikelen in vaktijdschriften. Dit kan de invloed van wetenschappelijk onderzoek op het

gedrag van managers verkleinen, hetgeen overeenkomt met wat Davies (2006) stelt, namelijk dat artikelen in vaktijdschriften meer gericht lijken te zijn op toepassing dan wetenschappelijke artikelen. Of het wijst op een gebrek aan beschikbare vaktijdschrift-artikelen dat wellicht te wijten is aan de beloningssystemen van business schools.

Vervolgens is een correlatieanalyse uitgevoerd tussen onderzoeksoutput en lesmateriaal voor de drie verschillende opleidingen die in de vragenlijst zijn opgenomen. Veel items hebben een significante correlatie en laten een aantal specifieke patronen zien:

1. Als docenten hun eigen onderzoeksoutput gebruiken, doen zij dit veelal over de hele linie, dus binnen de diverse type opleidingen gebruiken zij verschillende onderzoeksresultaten (casestudies, artikelen enz.).
2. Als we kijken naar de relatie tussen de hoeveelheid onderzoeksoutput en de mate waarin deze output gebruikt wordt in het lesmateriaal, vallen twee dingen op:
  - a) Er zijn minder significante correlaties tussen de hoeveelheid onderzoeksoutput en de inhoud van het eigen onderzoek die in de MBA-basisvakken worden gebruikt, dan in de MBA-keuzevakken en MSc/Mastervakken. Dit impliceert wederom dat eigen onderzoek er minder toe doet bij de MBA-basisvakken dan bij de meer specialistische keuzevakken en bij de MSc/Mastervakken.
  - b) Het aantal beschreven casestudies correleert met de eigen onderzoeksoutput die gebruikt wordt in de verschillende opleidingen. Dit zou kunnen komen doordat die casestudies wellicht specifiek voor onderwijsdoeleinden zijn geschreven, en niet slechts ten behoeve van onderzoeksdoeleinden.
3. Ten slotte, wellicht wat voor de hand liggend, correleert de grootte van de onderzoeksoutput over de verschillende metingen. Wanneer faculteitsleden actief publiceren, gebeurt dat over de hele linie in de vorm van artikelen, boeken en casestudies.

Over het algemeen impliceert deze analyse dat onderzoeksresultaten door universitaire docenten veelal gebruikt worden in de vorm van verschillende publicaties en op diverse soorten opleidingen. Het gebruik is het laagst bij MBA-basisvakken waar de grootte van de onderzoeksoutput minder vaak correleert met het gebruik van eigen onderzoek dan bij keuzevakken en MSc/Mastervakken. Tabel 2 geeft vervolgens een verdere kijk op het gebruik van onderzoek in het onderwijs.

Tabel 2 Vergelijking van gebruik van onderzoeksoutput en onderzoeksoutput tussen hoogleraren en niet-hoogleraren

	hoogleraren	niet-hoogleraren (UHDs/UDs)
% collegetijd gewijd aan eigen onderzoek (algemeen)	11,71%	17,35%
% van door u geschreven boeken, gebruikt in onderwijs	12,06%	5,00%
% van uw artikelen in minder prestigieuze tijdschriften, gebruikt in onderwijs	5,38%	11,28%
Aantal door u geschreven boeken	2,59	0,62
Aantal door u geschreven artikelen in wetenschappelijke tijdschriften	22,13	5,55
Aantal door u geschreven artikelen in vaktijdschriften	37,56	7,48

Aangenomen kan worden dat het individuele besluit van universitaire docenten om onderzoek te gebruiken in het onderwijs voor een deel afhangt van de beschikbaarheid van onderzoek dat door hen gedaan en gepubliceerd is. In die zin zullen hoogleraren hun eigen onderzoek vaker gebruiken dan universitaire (hoofd)docenten, om de simpele reden dat zij langer aan de faculteit verbonden zijn en zich hoger in de hiërarchie bevinden waar onderzoeksoutput beloond wordt.

De gegevens in Tabel 2 over onderzoeksoutput en het gebruik van onderzoeksoutput, waarbij de scores tussen hoogleraren en niet-hoogleraren (UDs en UHDs) vergeleken worden, zijn alle statistisch significant. Zoals verwacht blijkt dat hoogleraren meer onderzoeksoutput in de vorm van boeken, wetenschappelijke artikelen en artikelen in vaktijdschriften gepubliceerd hebben. Dit kan simpelweg een gevolg zijn van hun functie en ervaring; junior faculteitsleden hebben immers nog niet zoveel ervaring en tijd gehad om veel onderzoeksresultaten te kunnen publiceren.

Het gebruik van boeken en artikelen in minder prestigieuze tijdschriften is significant hoger bij hoogleraren dan bij andere docenten, hetgeen weer kan komen door het feit dat zij simpelweg meer onderzoeksoutput tot hun beschikking hebben. Opvallend is dat veel docenten onder het niveau van hoogleraar meer college tijd aan hun eigen onderzoek besteden dan hoogleraren doen. Dit kan verklaard worden door het feit dat deze junior faculteitsleden nog bezig zijn zich op te werken in de hiërarchie en/of dat zij minder materiaal en ervaring tot hun beschikking hebben omdat ze nog minder ver in hun carrière zijn. Dit zou overeenkomen met de resultaten van Trieschmann e.a. (2000) dat universitair docenten meer gericht zijn op het doen van onderzoek omdat dit een criterium voor promotie is. Het feit dat het gebruik van onderzoeksoutput soms varieert tussen de diverse niveaus van faculteiten wijst er verder op dat de mate waarin onderzoeksoutput uiteindelijk de collegezalen bereikt, afhankelijk is van degene die erin lesgeeft.

CONCLUSIE EN DISCUSSIE

De eigen onderzoeksoutput van faculteitsleden wordt slechts in beperkte mate in het onderwijs gebruikt. In de MBA-basisvakken wordt minder gebruik gemaakt van eigen onderzoeksoutput dan bij de MBA-keuzevakken en MSc/Mastervakken. Zelfgeschreven casestudies worden vaker gebruikt dan wetenschappelijke artikelen en artikelen in vaktijdschriften. Dit is logisch omdat veel casestudies specifiek voor onderwijsdoeleinden geschreven zijn. Universitaire docenten praten meer over hun eigen onderzoek dan dat zij hun eigen tijdschriftartikelen als lesmateriaal gebruiken. Het belangrijkste dat het onderzoek uitwijst, is wellicht het feit dat het gebruik van eigen onderzoek varieert per docent en type opleiding. Dit betekent dat het over de hele linie hanteren van onderzoeksoutput als indicator bij het beoordelen van opleidingen minder waarde heeft dan tot nu toe werd aangenomen. In hoeverre onderzoek de collegezalen bereikt, varieert immers per docent en per opleiding.

Het verbeteren van onderwijskwalificatiesystemen

Trieschmann e.a. (2000) pleiten voor het verbeteren van kwalificatiesystemen voor het onderwijs. Uitgaande van dit onderzoek kan gepleit worden voor een meer betekenisvolle interpretatie van onderzoeksoutput. Op dit moment wordt onderzoeksoutput uitsluitend gemeten in termen van artikelen in wetenschappelijke tijdschriften. Harmon (2006) stelt dat een focus op de kwantiteit kan leiden tot louter aandacht voor productie in plaats van dat men zich richt op bruikbaar en betekenisvol onderzoek.

De resultaten uit dit onderzoek lijken dit te bevestigen. Een hoger aantal publicaties in tijdschriften door een faculteit heeft niet veel impact op het onderwijs³ en uit onze resultaten blijkt dat niet zozeer het wetenschappelijk onderzoek, maar meer het toegepaste onderzoek waardevol is voor het (MBA-)onderwijs.

De standaardisering van programma's

Als 80% van de lesinhoud niet uit eigen onderzoek van de docent bestaat, dient men zich af te vragen wat de rest van de inhoud is. Als de meeste business schools dezelfde standaard studieboeken en casussen gebruiken, houdt dit in dat er een standaardisering heeft plaatsgevonden. Hoewel dit wellicht niet duidelijk is voor eventuele toekomstige studenten die kijken naar kwalificatiesystemen in het onderwijs, is het een professionele uitdaging voor faculteiten en opleidingen. Dit is echter een overweging die hier niet expliciet onderzocht is, en daarom de beperkingen van dit onderzoek duidelijk maakt en tot suggesties voor verder onderzoek leidt.

Beperkingen en verder onderzoek

De beperkingen van dit onderzoek genereren twee belangrijke onderzoeksterreinen. Op de eerste plaats is het onduidelijk of deze onderzoeksresultaten representatief zijn voor andere gebieden binnen het business curriculum. Dit onderzoek heeft zich immers beperkt tot *supply chain management*. Het zou kunnen dat op andere gebieden meer eigen onderzoek gebruikt wordt, maar het tegengestelde zou even zo goed waar kunnen zijn. Om een breder beeld te krijgen van de verschillende terreinen in business curricula, zou verder onderzoek onder opleidingsdirecteuren gedaan moeten worden om te kunnen beoordelen hoe en in hoeverre eigen onderzoek in verschillende cursussen van de opleidingen gebruikt wordt.

Wij hebben een inleidend onderzoek gepresenteerd op dit gebied dat wijst op een significante standaardisering, maar de steekproef is te klein en is niet representatief voor de vele MBA-opleidingen die er zijn.

Op de tweede plaats is er in dit onderzoek gekeken naar het gebruik van eigen onderzoek in het onderwijs. Er is niet gekeken naar de institutioneel ontwikkelde lesinhoud. Het zou kunnen zijn dat docenten niet zozeer hun eigen onderzoeksoutput gebruiken maar dat hen gevraagd wordt om het onderzoek van hun collega's te gebruiken. In een vervolgonderzoek naar het gebruik van onderzoeksoutput in het onderwijs, moet een onderscheid gemaakt kunnen worden tussen de eigen onderzoeksoutput en die van het instituut. Dit zou inzicht verschaffen in de vraag of er een institutioneel karakter is dat een uniek wereldbeeld definieert.

NOTEN

---

1. *Financial Times* MBA-classificatiecriteria.
2. In deze bijdrage wordt onder 'business school' verstaan: faculteiten bedrijfswetenschappen waar naast wetenschappelijke (MSc-)opleidingen ook praktisch georiënteerde MBA-opleidingen worden verzorgd (red.).
3. Zie ook: Arnold, I. (2007) De rol van de opleidingsfase voor het verband tussen onderzoeksprestaties en onderwijseffectiviteit. *TvHO*, 25 (4), 256-269 (red.).

REFERENTIES

- Abrami, P.C., Leventhal, L. & Perry, R.P. (1982) Educational seduction, *Review of Educational Research*, 52, 446-464.
- Armstrong, J.S. & Sperry, T. (1994) Business School Prestige – Research versus Teaching. *Interfaces*, 24, 1-9.
- Armstrong, J.S. (1995) Snapshots from Hell: The Devil's Advocate Responds to an MBA-Student's Claim that Research Harms Learning. *Journal of Marketing*, 59, 101-106.
- Armstrong, J.S. & Sperry, T. (1994). Business School Prestige – Research versus Teaching. *Interfaces*, 24, 13-43.
- Barnett, A. (2004) Business Schools: Failing Fast? *Interfaces*, 24, 11-12.
- Bennis, W.G. & O'Toole, J. (2005) How Business Schools lost their way. *Harvard Business Review*, May, 96-104.
- Franke, R.H. (1994) Business School Prestige – Research versus Teaching – a comment. *Interfaces*, 24, 17-22.
- Gordon, R. & Howell, J. (1959) *Higher Education for Business*. New York: Columbia University Press.
- Harmon, M.H. (2006) Business Research and Chinese Patriotic Poetry: How Competition for Status Distorts the Priority Between Research and Teaching in U.S. Business Schools. *Academy of Management Learning & Education*, 5, 234-243.
- Hattie, J. & Marsh, H.W. (1996) The relationship between research and teaching: A meta-analysis. *Review of Educational Research*, 66, 507-542.
- Knowles, L. & Hensher, D.A. (2005) The postgraduate business curriculum: the frontline in the war between professionalism and academic irrelevance. *International Journal of Management Education*, 4, 31-39.
- Lewicki, R.J. & Bailey, J.R. (2005) *The Research – Teaching Nexus: Tension and Reciprocity (Position Paper)*. Tampa: AACSB.
- Locke, E.A. & Kirkpatrick, S.A. (2004) Pitfalls in the Interpretation of Armstrong and Sperry's Data. *Interfaces*, 24, 14-17.
- Marsh, H.W. (1984) Students evaluations of university teaching: Dimensionality, reliability, validity, potential biases, and utility. *Journal of Educational Psychology*, 76, 707-754.
- Murphy, F.H. (1994) Business School Prestige – Research versus Teaching – a comment. *Interfaces*, 24, 13-14.
- Trieshmann, J.S., Dennis, A.R., Northcraft, G.B. & Niemi Jr, A.W. (2000) Serving Multiple Constituencies in Business Schools: MBA-Program versus Research Performance.

Academy of Management Journal, 43, 1130-1141.

Ven, A.H. Van de & Johnson, P.E. (2006) Knowledge for Theory and Practice. *Academy of Management Review*, 31, 802-821.

Webster, D.S. (2004) Virtues and Falts of Armstrong and Sperry's "Business School Prestige". *Interfaces*, 24, 9-11.